

ind paa, da det forekommer mig, at det ikke kan bringes ind her under denne Sags Forhandling. Jeg troer, at det er ganske stemmende med Grundlovsbestemmelsen, at der er en særlig Minister for Kongerigets særlige finantstille Anliggender, da der netop fremhæves, at der skal være særlige Indtægter og særlige Udgifter. Der mangler imidlertid i den meget hurtigt affattede Grundlovsbestemmelse, som blev til paa en ganske særegen Maade, flere til at udføre dette System fornødne Bestemmelser. Saaledes mangler der en Bestemmelse — og det er den allervanskeligste — med Hensyn til Kassebeholdningen — som for Tiden er i Monarchiets Finantsministers Bærge —, hvor det, forsaavidt Beholdningen ikke behøves til Kongerigets egne Fornødenheder, har sine Bæreligheder — og det sine meget store Bæreligheder — at ordne Forholdet, uagtet Monarchiets Finantsminister naturligviis erkjender, at Kongeriget ikke skal have en større ledig Beholdning, end det behøver til sine egne Fornødenheder og bør have Renter af sin øvrige contante Beholdning. Uagtet han naturligviis erkjender dette, kan det dog blive meget vanskeligt at ordne dette Forhold; det vilde navnlig være meget misligt, at to Finantsministre hver skulde have sin Kassebeholdning at frugtbargjøre, da de let kunne komme til at operere mod hinanden, og Kongerigets Finantsminister, der, som Forholdene nu ere, let kan blive den rigeste, komme til at gjøre den anden Minister Afbræk. Dette er det vanskeligste Forhold. Der foresligger imidlertid et Forslag, hvorved jeg troer, at det kan ordnes saaledes, at Kongeriget faaer Sikkerhed for, at det faaer Renter af sit Overskud; det ligger for i det andet Thing. Men paasædende har det været mig, at der er ført Anse, at der finder en betydelig Mislighed Sted med Hensyn til Administrationen af Coloniernes indre Anliggender. Det er der ikke. Der er vel i andre Henseender fremkommet nogen Mislighed derved, at Coloniernes

indre Anliggender ere under en Fællesministers Bærge og maatte være det, fordi Budgetteringen har været almindelig, og fordi de indre Anliggender i Colonierne, forsaavidt de ikke ere Lovgivningsanliggender, fortære under Colonialraadet og Regjeringen og ere undtagne Rigsdagen og endog saa Rigsraadet ifølge Colonialloven. Med Hensyn til Lovgivningsanliggender og Budgetteringen af de særlige indre Indtægter og Udgifter i Vestindien — hvilken Gjensstand forøvrigt ikke ligger for her — er nemlig Spørgsmaalet opstaaet i det andet Thing, og der har Udvalgets Fleertal foreslaaet en Ordning, som synes meget simpel, da de særlige Anliggender i Vestindien eo ipso derved, at de blive erkjendte som særlige, ville — naar man nu engang ikke vil gaae ind paa Regjeringens Forslag, som har mødt en stærk Modstand, — falde ind under Kongerigets særlige Ministerium og dermed gaae ud fra Fællesministeriet. Dette vil ganske simpelt kunne lade sig ordne, og der er her ikke saa store Bæreligheder tilstede som med Hensyn til Kassebeholdningen. Udenfor disse Tilfælde veed jeg ikke, hvor der er nogen stor Bærelighed ved at udføre det nye Administrationsystem, som stemmer med Grundlovsbestemmelsen, at de særlige Ministre skulle bestyre de særlige Anliggender og være ansvarlige for Rigsdagen, og at Fællesministrene ikke skulle svare for flere Forsamlinger paa eensgang; dette er nemlig Hovedindvendingen mod det andet System. Mere ligger der ikke for ved denne Finantslov; den gaaer ud fra Noget, der meget let lader sig udføre; den omtaler ikke Kassebeholdningerne, og ikke heller Coloniernes indre Anliggender, hvilket Sidste er saa heldigt at kunne ssee, fordi man endnu ikke har faaet de her fornødne Efterretninger fra Vestindien. Altsaa begge de Sager, den ærede Taler har omtalt, ligge udenfor Finantsloven, og jeg kan ikke skjønne, at man paa nogen Maade præjudicerer dem ved at antage denne Finantslov.